

Větvák

Sobota 27. 6. 1987

Začátek léta osmdesátého sedmého roku byl nezvykle teplý, jestli si ještě pamatujete. Socialismus v Československu zůstal stejně ulepený a upocený, jako obyvatelstvo navlečené do dederonu a naložené do škodovek stodvacítek a ojedinělých Favoritů. Jestli ta doba měla nějakou „atmosféru“, byl to nakyslý odér podpaždí v umělině a bez antiperspirantu. Maximálně přelitý nějakou voňavkou. Čas měl tenkrát konzistenci medu, a jakoby se nadechoval před tryskem, ke kterému vyrazil v následujících letech. Karel Gott v rádiích s patosem a s přesvědčením oznamoval světu, že zůstane svůj a prodavačky ve vesnických krámech pořád ještě balily tuhé nebo tlusté maso do předvčerejších výtisků Rudého práva. Na mase pak zůstávala tiskařská čern, místy trochu čitelná. Pak jste si s trochou štěstí mohli na prsíčkách slepice na polévku počít o světovém Kongresu žen a na řezu hovězí flaksy se seznámit se zprávami z předsednictva UV KSČ. Mléko se prodávalo ve smradlavých pytlících, ale kuřecí separát a palmový tuk se tenkrát do vepřových špekáčků nedával. Alespoň si to myslím.

V opuštěných skalnatých roklicích Českého Švýcarska nebylo tak upoceně, jako ve zbytku země. Vždy to byl kraj uzavřený před okolním proměnlivým světem a ukrytý hluboko pod povrch. Svislé pískovcové stěny překryté klenbou borovic a buků chránily dna úzkých soutěsek s troskami dřevařských bud před slunečními paprsky. Studený vzduch se v nich pak po zimě držel až skoro do začátku léta. Věčný tulák Nevrlý, nazval kdysi tento kraj Zadní zemí. A v myslích, co v něm za nocí pod převisem usínali zachumlaní do staré cely, jí zůstal navždy.

Bylo tam vždycky ticho, ostatně doba šílených cyklistů, skrývajících pivní pupky pod přiléhavými trikoty směšných barev, byla ještě daleko. V severní části tohoto do sebe ponořeného kraje lze najít různé prapodivné nápisy a obrazy vyryté do skal. Zvěčňovali se tu uhlíři a dehtáři stejně, jako vojenští zběhové, zločinci a špioni na horké hranici s Pruskem. Panští myslivci do skal ryli záznamy o svých loveckých úspěších a zvláště zdobné nápisy pak s roztomilou devótností připomínaly, kde ráčila její hraběcí milost spočinouti a posvětit v lůně přírody, nebo kde její výsost spadla z koně na ctěná ústa. Stěnami rokli se táhnou řetězce symbolů, značících hranice panství, většinou ve formě maltézských křížů, i když kraj maltézským rytířům nikdy nepatřil. V tichém kraji lesů a skal se dost umíralo a tak ani o kříže ve skalách tu není nouze. Stromy padaly na uhlíře, dřevorubci padali ze skal a občas se tu ztratilo dítě, aby se už nikdy nenašlo.

Nicméně u jednoho z nápisů, připomínajícího úkryt panských úředníků před rabující soldateskou z Války o bavorské dědictví, bylo ale poslední červnovou sobotu roku 1987 nezvykle rušno. Právě začaly prázdniny a lesy trochu ožily. Čtyři horolezci z Děčína a Ústí zažívali ničím nerušené odpoledne, v úzké rokli, daleko od všech turistických stezek. A daleko od šedivých, rozpálených měst a zpocených podpaží soudruhů a soudružek.

Tři zkušené lezci, Karel, Jarka a Robert si vzali do parády začínajícího Honzu. Černovlasý, vysoký Karel si nenechal ujít příležitost udivovat okolí svými znalostmi a nemístně miloval

vlastní přednášky. Pravda, občas přehlédl, že okolí ne vždy sdílí jeho vášeň pro dlouhé monology. Duch Jana Ámose v něm ale mocně dřímá a probouzel se v nezastavitelných pedagogických záchvatech, které neutlumily ani čtyři semestry na ústeckém pajdáků. A zatímco držel přednášku na téma jistění na stěně a opakoval s Honzou základní uzly, Jarka vybalovala z kletru svačinu. Občas natáhla svůj trochu špičatý nos za Sluncem, které v pomíjivých paprscích prosvítalo mezi větvemi borovic. Na konci léta, které snad stráví celé venku, jí sluníčko vytáhne pihy a zvýrazní její roztomile přidržený výraz. Zúročí ho na podzim, až se vrátí na fakultu. Konečně vylovila ze dna zeleného kletru s koženými popruhy, podšitými žlutým filcem, sušenky Dukla a hliníkovou čturu, kterou jí dal táta. Jarky tatík po práci dělal u ozbrojeného sboru postarších pánů, zvaného Lidové milice. Samozřejmě v děčínské Destě šlo primárně o zájmový chlastací kroužek spolehlivých soudruhů. Jednou z výhod tatkových aktivit bylo, že se tak Jarka snadno dostala k ceněnému milicionářskému kongu s potiskem jehličí a dalšímu vybavení. To bylo sice spíše v hledáčku trempů, než horolezců, ale Jarka ladně oscilovala mezi oběma kategoriemi. Od mala byla ráda venku a bylo jí jedno, v rámci jaké škatulky to bylo.

Se spokojeným povzdechem se natáhla do borůvčí, nasála omamnou vůni pryskyřice, zavřela oči a zakousla se do oplatky. Křupáním sušenek pronikal Karlův hlas, jako rušivý hluk z ulice a Jarka se raději soustředila na ptačí zpěv a bzučení hmyzu. Karel byl v pohodě, ale občas jste na něj prostě museli mít náladu. Karl der Grosse... Přednášek v uplynulých měsících slyšela více, než se jí líbilo a teď dávala přednost šumění větru ve větvích borovic. Utrápený Honza nervózně těkal očima mezi Karlem a nevysokou, ale kolmou pískovcovou stěnou, která se za chvíli stane jeho soupeřem. Zamklý Bob nejprve zasněně omrkl útěšné oblity Jarky teplákovky, těžce si povzdychl a odšoural se podívat po nějaké lepší lezecké cestě. Stěnka, na kterou se chystal Honza, byla pod jeho úroveň. Byli tu poprvé, ale byli ze skalnaté rokle nadšení.

Když Jarka dožvýkala čokoládovou Duklu, zdvihla líně hlavu, jestli se začne něco dít, ale když viděla, že Karel je sotva v půlce své přednášky a ještě mu pořádně neblaflo v kamnech, strčila si plátěný kletr pod hlavu a zasnila se. Utrhla si stéblo trávy a než si ho strčila do pěkně vykrojené pusy, všimla si, že po něm leze černý mravenec. Otáčela stéblem před obličejem a sledovala mravence, jak se zcela bez námahy udržel na stéble, které se pod ním neustále převracelo. Akrobat, provazochodec na laně v bouři. Chvilku se bavila tím, že s trochou jízlivosti zjišťovala limity mravenčí obratnosti.

Na protější, k jihu natočené stěně soutěsky, Slunce neustále kreslilo různé obrazce složené ze stínů stromů, přes které procházely paprsky z členitého povrchu skal a kapradí. Jarka, s očima zaostřenými na mravence těsně před obličejem, náhle zaslechla tichý a hluboký zvuk a současně zaregistrovala pohyb na protější skále. Nebyla si úplně jistá, jestli jí nezakručelo v břiše. Však to znáte, někdy vám zakručí v břiše, i když žádný pohyb v útrokách necítíte. Zkrátka zvuk odjinud. Jarka znejistila, na chvilku přestala dýchat, poslouchala a přeostrila na protější skálu. Kromě Karla, který zrovna vzrušeně vykládal Honzovi, že má od strejdy ze západního Německa slíbenou slaňovací osmu (*sbohem půl loděku!*) a bzukotu hmyzu, ale bylo ticho. Ptáci najednou ztichli, veverka se zarazila a na vteřinu ztuhla v půlce pohybu, ale nikdo si toho v tu chvíli nevšiml. Na protější skále se neustále pohybovaly stíny, jak mírný vítr pohupoval větvemi stromů. Jarka znovu zaostřila na mravence a začala podřimovat. Za skalním výběžkem vpravo od nich, se hlučně štrachal Bob přes popadané a přelámané borovice, a mravenec stále

dokazoval, že je dokonalý akrobat. Vzduch byl omamný a lenošivé letní teplo si konečně našlo cestu i do nejhlubších roklí Zadní země. Skvělé léto začínalo právě teď.

Klimbající Jarka náhle ucítla, jak se jí ježí jemné, průsvitné chloupky na zátylku dřív, než jí došlo, že zase slyší podivné vrčení. Zvuk nebyl hlasitý, ale z reakce vlastního těla poznala, že její břicho rozhodně nebylo zdrojem toho zvuku. I Karel přestal drmolit. Jarka se prudce posadila a tázavě se podívala na kluky, kteří se tvářili napjatě a překvapeně.

„Co to bylo Kájo?“

„Myslím, že... Táhle naproti jsem něco viděl,“ řekl Honza přiškrceným hlasem a bylo zřejmé, že si nedělá legraci. Nápadně zbledl a na čele se mu objevily kapičky potu.

„Jako co chlape?“ řekl rázně a bodře Karel, kterému se rychle vrátila barva do tváří, a začal zase hrát roli vůdce smečky.

„Jako... Jako by tam šel, nebo lezl suchej strom,“ spustil Honza, ale jak to řekl, tak se zarazil a začal se trochu provinile usmívat. „No, to je pěkná blbost, co?“ Očima těkal z Jarky na Karla a trochu prosebně hledal v jejich výrazu souhlas.

„Jo, spát ale radši půjdeme do Brtníků.“ řekla rezolutně Jarka a začala se zvedat. Stéblo s mravencem odletělo pod skálu. Mravenec s bravurou ustál i tuto poslední pohybovou zkoušku, v klidu slezl z trávy a šel si po svém. Po mravenčím.

„Tak se dáme na to lezení, ne?“ hodil Karel Honzovi lano k nohám. „Víš, co máš dělat, tak paže tuž a vlasti služ,“ zasmál se suše a nervózně se rozhlédl.

Když se Honza sehnul pro lano ležící na maskáčové celtě u jeho nohou, pronikl celou roklí nářek. Nekonečný, stále tenčí, až dětský křik, který pohltit celou rokli. Zoufale dlouhou dobu vyplňoval ten zvuk celý svět. Překryl všechny ostatní ruchy a šumy, odrážel se mezi skalami, vracel se s ozvěnou zpět, sílil a slábl. Jarka s rukama na uších, zkroucená v předklonu, v tu chvíli přísahala, že ten zvuk přebil i všechny barvy a vůně, že byl jen Zvuk a nic jiného. Na pozadí zoufalého, ale zjevně lidského řevu bylo slyšet podivné hvízdání. *Až uslyším hvízdání...* vybavila se Karlovi písnička od Poutníků. V bolestném křiku převládal na začátku úlek, vztek, boj a bolest. Postupně byl vztek a boj nahrazen strachem a jen bolest zůstávala. Řev dospělého muže přecházel v dětský nářek, až se náhle s tichým vzlyknutím a podivným zabubláním vytratil. Nastalo naprosté ticho.

Jarka pomalu oddalovala ruce od uší a začala se vztyčovat. Její tvář byla úplně prázdná, oči těkaly po okolních skalách, jako by hledala cestu z labyrintu.

„Utíkáme?“ zeptal se konečně, pološeptem Karel.

„Co Bob?“ řekl napjatě Honza a pustil lano zpátky na celtu.

Lesem odeznívalo ticho a hmyz začínal opět postupně bzučet. Odkudsi zapípal rozpačité pták, ale hned toho nechal, jako by ještě nebyl čas. Veverky zmizely.

Jarka zmateně zvedla a položila kletr, a Karel se pomalu vydal podél skalní stěny k hraně skalního výběžku, za kterým zmizel Bob. Tiskl se ke skále, pravou rukou se o ní opíral a levou

zdvihal převislé trsy kapradí, které z ní rostly. Honzovi připomínal amerického vojáka z filmu Četa, jak se plíží džunglí. Nebo ruského partyzána v Pripjaťských bažinách. *Jdi a dívej se.* Najednou mu byla zima a otřásl se. Karel se těsně před hranou zarazil a začal nerozhodně přešlapovat. Honza si konečně přestal prohlížet lano, ležící na zemi, zhluboka se nadechl a vydal se za Karlem. Jarka zase bezradně zdvihla kletr. Pod kapradím se leskl celofán ze sušenek Dukla a první oddíl mravenců, vedený zkušeným mravenčím akrobatem právě dorazil k zemi zaslíbené, v podobě poloviny oplatek. Bez palmového tuku.

Za výběžkem skály, přímo naproti převisu, kde úředníci Lipovského zámku v roce 1779 vytesali budoucím generacím zprávu, že *Krieg ist schrecklich*, našli Boba.

Překonali hranu skalního výběžku, který jim bránil ve výhledu společně. Jako by překonávali hranici, která je dělila od jiného světa. Před skalním, mechem pokrytým, výběžkem bylo teplé, slunečné léto, těhotné radostí, zábavou, i láskou a za ním bylo čisté zlo. Temné, plíživé, číhající a bolestivé. Bob ležel na zádech, asi metr a půl nad zemí, naražený na trčící kmen přeražené borovice. Rozštíplý kmen u ledvin pronikl trupem, přerval vrátnou žílu, vytrhl kus tenkého střeva a jater a přes pobřišnici břišními svaly vyšel ven. Čněl asi metr nad Bobův trup a k rozštěpu na špici kmene vedlo vytržené Bobovo tenké střevo, jako šedomodrá vánoční girlanda. Už po něm lezly masačky v barvě smaragdu, anebo zdejšího kapradí, které se objevily odnikud. Dokonalé Vánoce. Obnažené rozštíplé dřevo borovice bylo zářivě světlé, s abstraktním dekorem z Bobovy krve, a kousků jater. Kolem bylo ale jen pár kapek krve. Jarce Bob náhle absurdně připomněl špekáček naražený na klacek, na obou koncích rozříznutý a teplem otevřený. Pod světlou ofinou zíral Bob do korun stromů nad sebou a po tváři mu přebíhaly stíny. Z koutku široce otevřených úst (*Řekněte Aááá*) mu vytékal slabý pramínek krve. Všichni tři stáli kolem Boba, jako sudičky. Nebo jako staří kněží nad lidskou obětí, čekající na znamení od bohů, že oběť je přijata. Jarka zavřela oči a rozhodla se, že až je za chvíli otevře, děj se vrátí do chvíle, kdy rozbalila balíček sušenek, a Karel školil Honzu. Na začátek krásného léta, na který měla přeci sakra nárok. Víčka se jí chvěla a v hlavě usilovně převíjela čas zpátky. Když už začínala věřit, že se jí to podaří, vníkl jí do nosu pach vnitřností a výkalů. Iluze byla pryč a přímo před ní stále zíral Bob k obloze s břichem bezohledně rozervaným. Špekáček. Probral je zvuk nad jejich hlavami. Velká suchá větev nad hranou skály, asi pět metrů nad ukřižovaným Bobem, se náhle s tichým praskáním začala stahovat za skálu. Přitom se obratně, jako had, vyhýbala kmínkům malých borovic, které se na skále pokoušely uchytit.

Trvalo to možná vteřinu, nebo dvě. Nevěděli to přesně, protože se zastavili až v rokli Vlčího potoka, kus pod silnicí na Brtníky. Jarka začala tiše brečet, Karel výjimečně nic neříkal a Honza se stále ohlížel zpět. Údolí ale bylo tiché a prázdné a stromy se hýbaly přesně tak, jak se stromy ve vánku mají hýbat.

„Co řekneme esenbákům?“ snažil se Karel popadnout dech, „Že ho zabil suchý strom?“ Jarka se krátce, hystericky zasmála a vzápětí si, skoro omluvně, dala ruku před pus. Pomalu se jí začaly objevovat první letní pihy. Do podzimu z ní bude irská kráska.

„Prostě,“ začala Jarka, a Honza, který dosud mlčky a se strachem sledoval cestu za nimi, nepřítomně dokončil:

„Prostě spadl ze skály a nabodl se na strom.“

Vyšetřování nebylo dlouhé. Obvodní oddělení SNB z Mikulášovic sice povolalo děčínskou kriminálku, proběhlo pár kol výsledků a patologovi z ústecké nemocnice přišlo hodně divné, že Bob se ocitl na pitevně v podstatě bez krve, ale do žádného protokolu se to nedostalo. Stejně jako fakt, že Bob měl pod tričkem s logem CKM – Cestovní kanceláře mládeže zaražený jakýsi předmět z černé hmoty, připomínající ze všeho nejvíc sklo a tvarovaný, jako osm centimetrů dlouhý dráp. Ten si lékař na nějaký čas schoval do šuplíku svého pracovního stolu, než ho jednoho večera na konci toho léta hodil z prostředka ústeckého mostu do Labe. Měl z něj strach. Není ani jisté, proč se v pitevní zprávě neobjevila informace, že Bob neměl větší část jazyka. Jisté ale je, že soudní lékař MUDr. Pšenička začal trávit nezdravě mnoho času u výčepu v Mikulovské vinárně (která byla vinárnou jen podle jména, jak si jistě vzpomínáte), už nikdy nejel na výlet dál, než do Děčína. V roce 1995 ho dostala cirhóza.

Jarka umřela v létě 1997 na rakovinu kůže. Mezi jejími krásnými pihami se pár zákeřných mateřských znamének ztratilo a pak už bylo pozdě. Měla měsíc po svatbě. Vdávala se dost pozdě, předtím se ambulantně léčila na psychiatrii, ale dostala se z toho. Pracovala na školském odboru magistrátu a začala vést normální život. Na chvíli.

Karel dodělal pajďák, ale na přednášky si už moc nepotrpěl. Přestěhoval se po škole na Moravu a na školním výletě do Londýna (kde jsou časy starých Karos), ho přejel dvanáctiválcový tmavozelený Daimler, když na South Banku vlezl do vozovky a zapomněl, že tu auta jezdí z druhé strany. Když ležel na mokré londýnské dlažbě a z aorty propíchnuté zlomeným žebrem mu unikal život, zaslechl hvízdání. Neviděl policistu, ale poslední, co uviděl, byla suchá větev proti obloze, jak mu podivným, hadovitým pohybem mizí ze zorného pole. Větvák... S Honzou nic nebylo. Vykašlal se na školu, nějaký čas točil pivo v ústeckém rokáči Čtyřka, prodával trávu, pak hašiš a pak perník. Na skály nikdy lézt nezačal. Materiál, co dodával svým klientům, poctivě testoval. Kolem roku 2000 patřil ke sbírce známých ústeckých bezdomovců, somrujících u Hlavního nádraží a přespávajících v teplovodech v tunelu pod Západním nádražím. Jo, přesně v tom hnusném tunelu pod nádražím, jak tam paní Adamovská utíká v roztrhaném kombiné na konci Milenců a vrahů. Umřel někdy v zimě, na celkové selhání organismu.

Pondělí 29. 6. 1987

Sehnat kanady šedesátky vážně nebyla sranda. Museli jste mít někoho známého u vojáků, nebo u milic. Někdy se daly sehnat v hospodě, ale každopádně šlo o luxusní kousek vybavení, kterým se rozhodně nemohl pyšnit každý, kdo se tenkrát toulal po lesích. Navíc jeho nositele na čundru zdobily puchýře, jako stvrzení bolestivé zkoušky a projevené udatnosti, kterou v sobě musel mít, pokud chtěl šedesátky donutit k tomu, aby se v nich dalo chodit do dálek. Stálo to většinou dost puchýřů a často i krve. Petr je vykšeftoval v barrandovské hospodě, kousek za ateliéry, kde dělal. Starší major z pražské posádky chtěl plakát s věnováním Lukáše Vaculíka pro svojí pubertální dceru, a když táta něco slíbil, tak to zařídil. Stálo ho to kanady, které za flašku rumu pořídil z výstrojního skladu.

Ty poněkud zaprášené, ale zjevně nové kanady zaujaly hlídače na Pravčické bráně, krátce před zavírací dobou. Josef Dvořák, jak se hlídač jmenoval, sledoval trojici mladých lidí už od

zatáčky pod Sokolím hnízdem. Sokolí hnízdo je romantický výletní hostinec. Pravda trochu zpustlý a jakoby zavěšený pod světoznámým pískovcovým obloukem Pravčické brány. A jako většina výletních míst v tomto kraji, i tato budova nesla nezaměnitelný rukopis sudetskonoemeckých okrašlovacích spolků z konce devatenáctého století. Dvořák měl svojí práci rád. Hodně rád. Většinou se na své místo, umístěné vysoko ve skalách nad silnicí mezi Hřenskem a Mezní Loukou, na černo svezl nákladní lanovkou. Přes den prodával lístky, žoviálně si povídal s turisty a uštvaným turistkám okukoval, co se dalo. Mladé maminky s větrovkou kolem pasu a zpocené tričko přilepené na prsa, studentky na prázdninách v kratičkých šortkách, občas i neadekvátně oblečené paničky s krátkou sukní, kterou jim teplý vzduch stoupající podél pískovcové skalní stěny tak pěkně bral. Jak už jsem říkal, byla to pěkná práce, zvláště když občas Arnošt, vrchní na Sokolím hnízdě, poslal učně s jedním vychlazeným Budvarem. Samozřejmě když nebyl nával. Půllitr schovaný pod stolečkem s kasou a trhacím blokem s lístky dodával všemu podtón dobré nálady. Kromě piva a čumendy měla Dvořákova práce i třetí bonus. Párkrát za den, v pečlivě voleném a nijak přehnaném poměru, nechal návštěvníky zaplatit vstupné a nedal jim vstupenku. Z toho pak šlo něco Arnoštovi na občerstvení, ale i tak Dvořákovi zůstalo dost. Josef Dvořák byl šťastný člověk, který vycházel se všemi. S turisty, zejména turistkami, s vrchním Arnoštem, místními policajty i velitelem pohraničníků Ládou. Začínalo další šťastné léto a sezóna raketově odstartovala.

Pěkná mladá holka, v přiléhavých a pěkně zaříznutých teplákách a s překvapivě velkou krosnou určeně došla pod Pravčickou bránu. Za ní dva kluci s moderními batohy z Opusu a Gemmy. Dvořák na ně zaměřil svojí pozornost a v duchu je hodnotil. Úplně trempske živly to nebudou, nemají ani tele ani usárnu. Ale na čundru jsou, navíc ty kanady. Trojice prošla kolem něho, a místo aby šla ke kase a na Pravčickou bránu a potom koupit Ledňáčka nebo pivo v Sokolím hnízdě, zamířila si to směrem za zábradlí, dál do skal ke státní hranici.

„Kampak mládeži, kampak?!“ zavolal za nimi Dvořák a povzdychl si. Nestál o žádný konflikt, ale věděl, co je důležité, aby si udržel příjemné a výnosné místo. Byla to spolehlivost. Spolehlivost s velkým „S“. Turisti mají zaplatit, vyfotit se u skály, koupit si pohled, pivo a párek a jít do háje. Přesněji řečeno po vrstevnicové skalní stezce, zvané kdysi Gabrieliny a dnes Fučíkova pokračovat buď na Mezní Louku, nebo dolů na Hřensko.

„Ále jen do skal strejdo,“ zavolala na něj zvesela holčina a mávla rukou před sebe. Věnovala pruditivému Dvořákovi zářivý úsměv, který vyjadřoval radost z léta a měl obměkčit dědulu s funkcí.

„Nebojte se, nechceme utéct do NDR,“ usmíval se brýlatý mladík, poměrně křehké postavy a překvapivě kultivovaného vzhledu. Třetí mladík, ten s kanadami, neříkal nic a Dvořákovi se nelíbil. Měl o trochu delší vlasy a řídké vousy pod nosem a na bradě. Dvořák zbystřil a naježil se.

„Na to zapomeňte, tam nesmíte ani náhodou, rozumíte?“ spustil příkře. Bylo to trochu hrané, ale slušně provedené.

„Ale no tak strejdo,“ smála se holčina, „zítra jsme na Mezní Louce, nemusíte se bát.“ Odhodila si úsporným pohybem vlasy z čela. *Je fakt hezká*, pomyslel si mlsně Dvořák a znovu proskočil její postavu. To už ale trojice přelézala kovové, ořezlé zábradlí a mizela do skal.

„No do prdele... To přece... Počkejte!“ volal za nimi Dvořák, teď už zdravě naštvaný. *Ti dám strejdu, couro* a prsty se mu rozčilením klepaly, když vytáčel číslo na oddělení Pohraniční stráže v Hřensku. Trojice zmizela za skálou.

„Láďo? Tady Pepa. Hele, mám tu tři narušitele!“ hlásil rozčileně do otřískaného bakelitového sluchátka.

„No, dobrá, narušitele asi ne, prostě tři smradi. Poslali mě do háje a valí někam ke Pravčický jehle, asi na Mezní Louku. Jo. Jo.“ Dvořák si začal vztekle bubnovat tužkou o desku stolečku. Láďa, velitel pohraničníků v Hřensku byl jeho dlouholetý kamarád a spojovala je celá řada nehezských tajemství. Pepa věděl, že Láďa si rád „zašpásuje“ s holkami přistiženými v hraničním pásmu. Láďa byl lesa pán. Od Hřenska po Jetřichovice bylo „Láďovo“. Za Jetřichovicemi začínal pak revír policajta Karkuleho. A samozřejmě, že Láďa věděl o Pepových kšeftech se vstupenkami. Ostatně ho párkrát Pepa musel založit a nenamáhal se s vymáháním půjčených peněz. Já na bráchu, brácha na mně.

„Dva kluci a jedna holka. Pěkná... Ne trampové úplně asi ne, měli moderní bágly, ale jeden měl kanady.“ Dvořák položil telefon, dopil pivo a rozhodl se, že zavře kasu. Zespoda už neslyšel žádné hlasy turistů a za deset minut se stejně zavíralo. Protáhl se, podrážděně si odfoukl, aby vypustil vztek, co se v něm usadil a rozhodl se, že dolů, do Hřenska dneska sejde po svých, pěkně po Fučíkově stezce. Za půl hodiny bude sedět na pivku v Klepáči. Dneska bude na čáře veselo, uchechtl se. Narazil si hučku a zamkl budku s pokladnou. Od Sokolího hnízda slyšel, že kluci už také balí. Spokojeně si krknul a v klidu vyrazil. Když procházel ostrou zatáčkou v závěru Dlouhého dolu, uslyšel ze skal nad sebou pohyb.

„Hajzlové, von už si vás Láďa najde!“ zařval k šednoucím skalám a rázně vykročil dolů, do Hřenska.

Dole na rotě PS v Hřensku Láďa houkl na dozorčího, že má výjezd. „Něco vážného?“ zeptala se služba. Velitel jen mávl rukou a potměšile se zašklebil. Popadl dalekohled, Škorpiona v koženém pouzdře se dvěma zásobníky na 20 nábojů a vysoukal se do rozhrkaného Gazíku. Byl to utahaný krám, UAZ-469, mezek co který poskakoval po roklich Českého Švýcarska i pět let potom, co měl být vyřazen. Původně sloužil v armádě, tisíckrát přejel Doupov tam a zpět, a u Péesáků byl na dožití. Jako Láďa.

Byl to rozhrkaný střep, ale vždycky ochotný jít do akce a nikdy ho nic nezastavilo. Ostatně jako Láďu. Na vedlejší sedačku položil pouzdro s vojenskou mapou, speciálkou, zkontroloval monočlásky v baterce, oběma rukama uchopil volant a zhluboka vydechl. Začínal lov. Na tváři se mu šířil temný úsměv a zdánlivě přátelské vějířky vrásek kolem očí kontrastovaly s jeho pohledem. V něm nic přátelského nebylo. Povolil si služební vázanku a nastartoval. Vypnul vysílačku, která ve skalách stejně byla na nic, a vyrazil. Lovil vždycky sám. Když khaki Gazík stoupal tmavnoucím údolím Dlouhé Bělé k Mezní Louce, Láďa si spokojeně broukal a klepal prsty do tenkého věnce volantu. Jen občas zakurvoval, když synchrony na trojce odmítly službu při podrážení. Smrky kolem silničky se hnaly dozadu a Láďovi se začal zrychlovat tep. *Divoká honba právě začíná.*

Lenka, Petr a Pavel kus za skálou, ke které je přilepené Sokolí hnízdo vybuchli v záchvat smíchu. „Nechceme utéct do En Dé Er!“ prozpěvovala Lenka a všichni se znovu rozesmáli. „A na svatební cestu pojedeme do...“ začala Lenka a kluci se sborovým hlasem připojili: „EN-DÉ-

ER!“ Lenka vzala Pavla za ruku, zatímco stoupali do skal nad Pravčickou bránou. Petr se střídavě díval po skalních stěnách a do nepřesné mapy.

„Asi doleva, ne?“ nadhodil Pavel a Petr přikývl.

„Ó jak jste bystrý pane EN-DÉ-“,“ začala Lenka a všichni se už zase smáli.

Pocházeli labyrintem šedých skal východním směrem, kousek od státní hranice a bylo jim dobře. Za chvíli se ocitli na náhorní plošině, sporadicky porostlé zkroucenými borovicemi, vřesem a borůvkám. U nohou měli hlubokou propast, kolmou stěnu a na jihu se za mořem lesů zdvíhal pravidelný kužel Růžáku. Měnil barvu z tmavě zelené na modrou. Jeho pravá strana byla teple nasvícena, za modrou levou stranou se zdvíhaly kopce a hřbety Verneického Středohoří. Slunce pomalu klesalo k obzoru, ale stále bylo ještě dost světla. Stíny se dloužily a vším prostupovalo zlaté, voňavé světlo. Skály dýchaly teplem, pryskyřicí a suchým jehličím, dole pod nimi proletěl nějaký dravec. Borovice se tiše pohupovaly, písek se pomalu sypal k věčnosti a v doupatcích se začali pomalu probouzet plši a chystat se na noční nájezdy. V malé bažině, dole v rokli Velkého Čandu, se rozkošnický a s mlasknutím převalil v blátě starý, artrotický kanec, který dlouhé roky úspěšně unikal snahám všem myslivců od Jetřichovic po Bad Schandau.

„Kluci to je krása, co?“ vydechla Lenka a všichni náhle zvažněli nad tím pohledem. Stěny tu opisovaly vnořený oblouk, jakýsi záliv, v jehož koutě se tyčily mohutné věže. Jako moře se do něj zakusovaly vlny stromů, v dálce byl tušit zářez soutěsek Kamenice, a za tím vším se tyčil Růžák, který vypadal jako kamčatské sopka, nebo posvátná Fudži. Petr vytáhl parádní Practicu a zaujatě studoval krajinu přes hledáček zrcadlovky.

„Už jsem vám říkal, že jsem sehnal barevnou dvoustovku?“ zamumlal, aniž by odtrhl oko od hledáčku. „A žádný ORWO. Kodak!“ řekl se špatně skrývanou pýchou v hlase.

„No jo, Barrandov...“ řekla zasněně Lenka.

„No počkej, jak Kodak?“ spustil zdánlivě pohoršeně Pavel. „ORWO je nejlepší, protože je z...“ loupal okem po Lence a spolu spustili: „Z EN-DÉ-ER!“ Všichni tři se začali smát, až se jejich smích odrážel mezi skalami. Petr naoko nasupeně začal nadávat. „Pitomci, kvůli vám to teď bude mázlý. Škoda políčka.“

Zvolna pokračovali na východ, podél hraničních kamenů, obrostlých sytě zeleným mechem. Šlapali vonícím řídkým lesem v ukloněném terénu, a každou chvíli se jim naskýtal nádherné pohledy do kraje na jihu. Tomu vždy z nějakého úhlu dominoval kužel Růžáku. Aniž by věděla proč, přistihla se Lenka, že se občas otáčí zpět. Několikrát měla kratičký pocit, že na náhorní plošině nad Pravčickou bránou nejsou sami. Snad strach z esenbáků nebo pohraničníků, snad podvědomě zaregistrovaný zvuk, jí několikrát přinutily, aby se otočila a zaposlouchala. Lesy ale byly tiché, voňavé a mírumilovné.

„No mládeži, takhle luxusně bysme to z tý Fučíkovy stezky fakt neviděli,“ spokojeně a spíš pro sebe zasupěl Petr, když stoupali k východu krátkým údolím nad Křídelními stěnami. Stíny už byly opravdu dlouhé, ale tady, nahoře na vrcholcích skalní stěny bylo ještě světla dost. Lesy pod nimi se nořily do modrozelené tmy a Gazík, jedoucí hluboko pod nimi směrem k Mezní Louce už musel svítit.

„Přespíme někde nad Mezní Loukou, nad tou Fučíkovkou, jo?“ nadhodil Pavel. „Nepolezeme až na cestu, tam by nás ráno budili turisté, kdyby se nám chtělo dlouho spát.“

„Máme málo vody,“ nadhodila posmutněle Lenka. Měla nevhodné, vysoké boty, ve kterých se potila a v batohu balík neforemných vložek, které nenáviděla. Připadala si nečistá, toužila po koupeli, ale krása krajiny i radost ze svobodného putování spolehlivě přebily nepohodlí.

„Skočím na Mezní Louku pro vodu a vy zatím rozděláte oheň,“ nabídl se Petr.

„Jó, ty jsi senzační!“ odměnila ho Lenka úsměvem, po kterém se v Petrově mysli rozlil lehký pocit příjemného, zasněného smutku. *Krasosmutnění*, jak by řekl pan Hrabal.

Od Velkého Pravčického kužele, který zůstal asi čtyři sta metrů za nimi, k nim dolehlo náhlé hlasité zapraskání, zakončené šramotem.

„Co to bylo?“ řekla Lenka, ne beze strachu, a ohlédla se. Zdálo se jí, že pod nimi mezi stromy zahlédla nějaká barevná světla, ale byl to jen mžik oka. Její nepříjemné pocity dostaly trochu reálnější základ.

„Co by? Spadl tam suchý strom,“ odpověděl Pavel a díval se do mapy. „Sejdeme tady kousek. Měla by tu být stará pašerácká cesta do Německa. Někde na ní se pláceme.“

„Jú, pašerácká. A do EN-DÉ-ER!“ rozesmála se Lenka trochu křečovitě, a všem začaly cukat koutky úst.

V houstnoucím šeru začali sestupovat dolů až na malou plošinku, v úžlabí kousek nad frekventovanou turistickou cestou.

„Co tady?“ hodil Petr krosnu na zem, pokrytou zlatým bukovým listím z loňského podzimu, smíchaným s jehličím borovic.

„Jo, super...“ začala Lenka, když její slova přerušila opět zapraskání z prostoru za nimi.

„Hele, to zase jako padá strom, nebo co?“ zeptala se nervózně a chvílemi se ohlížela přes rameno.

„Prosímte v lese na skalách furt něco praská. Spíš snad poprvé v lese, princezno?“ zabručel Pavel a mrkl na ní jedním okem. Vyplázla na něj jazyk a sedla si zády ke skalní stěně na krosnu, zkřížila ruce a teatrálně se zakabonila.

„No, tak já seběhnu na tu Mezní Louku. Máte asi půl hodiny,“ okatě na ně mrknul Petr a začal sestupovat, když předtím sebral i Pavlovu a Lenky čutoru.

Hm, půl hodiny ... Spíš vanu potřebuju, pomyslela si Lenka a zkrabatila čelo ještě víc.

„Nasbírám nějaký dříví,“ zmizel Pavel v podrostu. Párkrát se vrátil a hromádka dřeva utěšeně rostla. Zespoda bylo slyšet Petra, jak šustí a skáče v těžkém terénu, až ztichl, když se konečně dostal na hlavní turistickou cestu.

Lenka seděla na batohu a pustila se do ní únava i večerní chlad. Vzpomněla si, že sebou už dva dny vláčí láhev červeného vína, zabalenou do svetru. Oba kluci měli dnes svátek a pomýšlení na to, jak budou koukat, až z batohu vyčaruje víno, jí vykouzlilo úsměv na tváři. Přestala se mračit, hlavně proto, že přišla o publikum. Ve skalní stěně nad sebou uslyšela další zapraskání, ale chvíli mu nevěnovala pozornost, než jí došlo, že Pavel se štrachá kus pod ní, skoro až u turistické cesty, po které se vzdaloval Petr. Polil jí studený pot a velmi pomalu se začala otáčet dozadu. Nahoře, mezi stromy zahlédla pohyb několika barevných tlumených světel. Nejdříve jí napadlo, že jsou to pohraničníci (z *EN-DÉ-ER*) a teď bude mít průšvih doma i ve škole. Ale zároveň jí ta myšlenka potěšila, protože pohraničníci jsou sice průser, ale nakonec jsou to lidi z masa a kostí a uvaří jí k výslechu na služebně kafe. Snad. Pak jí ale došlo, že světlo, které se míhá mezi stromy, je zcela nepodobné jakékoliv baterce. Šlo spíše o duhový, opalizující svit a bylo slyšet, jak se lesem cílevědomě prodírá něco velkého a silného. Zvířecky a výhružně silného.

„Pavle...“ zakňourala potichu. Stále seděla přičapnutá na své krosně, malá koroptev v brázdě a přála si být neviditelná. Úplně neviditelná, jako když jí byly tři roky a schovala se u babičky pod postel, za starý kufr s ložním prádlem a babička jí pak marně hledala. Vzpomněla si, jak se jí hnusily chumáčky prachu, ale jak se rozhodla být statečná holka a pro legraci z babičky to vydržet. Hluk a šramot, které byly stále blíž, jí v okamžiku vrátily do přítomnosti.

Petr se blížil ke schodům, kterými cesta klesala k Mezní Louce, když před sebou zahlédl světlo baterky. Zarazil se a začal opatrně couvat.

Velitel vyšel schody na turistické cestě, tlumeně několikrát vydechl, zhasnul baterku, dal jí do kapsy a vyndal Škorpiona. Zbraň nebyla natažená. Ani nepředpokládal, že jí bude muset použít. Nikdy to nebylo třeba. Vždycky s ní stačilo jen dramaticky mířit a tvářit se drsně a ovečky poslouchaly.

Kdepak jsi ty děvko? Já si tě najdu, uvidíš. Bude to prima hra na schovku. Ale v hraničním pásmu vždycky vyhraje soudruh kapitán, víš? A soudruh kapitán tě pak potrestá. Kdepak tě mám?

Stál tiše na cestě a poslouchal. Nejprve neslyšel nic, jen hukot krve ve spáncích a věčné šustění písku pod skalními stěnami. Rostlo v něm zklamání, ale i odhodlání, vystopovat svojí kořist, na kterou měl přeci právo. Když pak zaslechl praskání větví a zahlédl mihotající se světlo asi padesát metrů vpravo ve skalách, usmál se a srdce mu začalo radostně bušit.

Petr pomalu a tiše couval po cestě a Pavel dál hlomozně sbíral dřevo kus pod Lenkou.

Když se příkrčená Lenka konečně pomalu ohlédla a zdvihla oči ke skalní stěně nad sebou, uviděla nahoře proti tmavnoucí obloze siluetu podivného suchého stromu. Byla si jistá, že strom tam ještě před chvílí nebyl. Neuměla ho zařadit, vypadal jako uschlý, nakloněný strom bez listů i jehličí a zároveň vypadal tak *cize*. Došlo jí, že ačkoliv se vítr před chvílí zcela utišil a krajina upadala do klidného, teplého spánku, strom se pomalu pohybuje. Dvě mohutné větve sahaly až k zemi, zapřené o hranu skály, jako tlapy. Strom se jakoby nakláněl přes hranu propasti a evidentně se houpavými pohyby rozhlížel co je pod ním.

Něco hledá. Hledá mě. Ale já tu nejsem, nejsem. Lenka byla docela maličká, seděla přimáčkнутá k batohu v nepřírozené poloze s hlavou vyvrácenou dozadu a nahoru, jak

nedokázala odtrhnout oči od podivného tvora. *On se dívá, on o mně dávno ví, jen to hraje, že mě ještě hledá...* Chvilími se jí zdálo, že z černé siluety stromu místy vychází barevné světlo, jindy by přísahala, že vidí na kmeni (trupu??) oči. Modlila se, aby jí zrovna nezakručelo v břiše, nebo aby nekýchla. Tvor se nakláněl přes hranu skály stále víc a se stále větší jistotou určoval polohu Lenky.

„Mamííí!“ kníkla si Lenka pro sebe, tak strašně potichu, že to sama neslyšela, a z nosu se jí spustila řídká nudle.

„Do prkenný vohrady já se tu přerazim! To už musí stačit,“ rozčísl ticho náhle Pavlův hlas, kousek pod Lenkou. Ta se v první chvíli lekla, otočila hlavu před sebe, jak čekala, že se přes okraj plošiny v šeru objeví Pavlova hlava a zmocnila se jí úleva. Rychle se otočila zpátky. Tvor tam nebyl. *Jsi přetažená holka. Jsi unavená, máš žízeň, měsíčky, ušla si dvacet kilometrů s batohem a tři dny ses nemyla. Máš toho dost. Fakt dost.* Náhle se nad ní mihl stín a zvíře – strom přistálo na skalní plošině před ní. Tam kde čekala, že se objeví Pavel.

Zvíře, spíše než strom, náhle připomínalo mořského velekraba, nebo obří hmyz, podivné a ohavné stvoření s exoskeletem. Na zlomek vteřiny stvoření zaplálo nádherným modrým světlem, jako by bylo celé ze skla či spíše utkáno z ohně, ale v příštím okamžiku se před ní zase stále jen krčila, výhrůžně rozkročená šedočerná silueta.

„Ne, prosím ne, ne,“ pokoušela se Lenka smlouvat tenkým tichým hlasem, který jí chvilími přeskakoval. *Nejsi tu, jen se mi zdáš, vždyť tě znám ze sna, ty jsi bubák zpod postele, jenom jsi vyrostl.*

Zvíře se dalo do pohybu směrem k Lence. Beze spěchu a rozhodně. Obě přední „větve“ tvora sahaly skoro až okrajům plošinky a „koruna“ byla kousek nad Lenky hlavou.

„Ne!!“ zaječela Lenka, tentokrát ze všech sil a za neustávajícího kvílení začala pozpátku, po čtyřech couvat do malé skalní rozsedliny. Nohy jí v panice podkluzovaly na bukovém listí, které rozhazovala i s hlínou kolem sebe. Batoh nechala mezi sebou a tvorem, který pomalu a jaksi potěšeně zkracoval vzdálenost. Vychutnával si Lenčin strach i svojí jistotu lovce. Přes svůj křik zaslechla podivné vrčení. Ze všeho nejvíce jí připomínalo předení spokojené kočky.

Když Pavel zaslechl Lenky výkřik, zrovna se hrabal s náručí plnou suchých klacků nahoru a byl těsně pod plošinou, na které zůstala Lenka. Podjely mu nohy, ucítil, jak mu větev protrhla flanelku a jak po břiše, nohami napřed, klouže ze svahu dolů. Lenky křik nepřipouštěl jiný výklad, než že jeho přítelkyně má velký problém. Zmocnilo se ho strach a pokoušel se horečně postavit na nohy.

„Co to bylo?“ zařval kdosi vedle něj a Pavla podruhé obešel mráz.

„Lenka,“ odpověděl zbytečně Petrovi, který se hned po Lenčině křiku otočil a vyrazil zpět nahoru. Oba se začali po kluzkém písku, listí a borovém jehličí škrábat do prudkého srázu. Zděšený křik přešel v bolestný, zoufalý řev. Za nimi se do kopce hnál kdosi čtvrtý.

Lenka se nacpala do listí ve skalní rozsedlině, ale tvor už stál nad ní. Pohyboval se zvláště vláčně, bez spěchu a přeci s nesmírnou jistotou. Lence kolem hlavy vířilo zlaté listí, pokoušela se před tvorem zahrabat a zároveň po něm horečně házela hrsti suchých listů, jako by ho tím

mohla zastavit. Pořád dál a dál se pokoušela couvat asi metr širokou stoupající rozsedlinou mezi dvěma skalními bloky, ale stěna za ní byla příliš příkrá a kluzká. Rozdrásanými prsty s hlinou pod zlámanými nehty se marně pokoušela nahmatat nějaký kámen a bojovat. Stále slyšela křik, ale nebyla si vědoma toho, že sama křičí. Křik zněl z dálky a stále více ho přehlušovalo spokojené předení toho tvora, které jí znělo v hlavě a vibrovalo čelní kostí.

Ve chvíli, kdy zahlédla za tvorem pohyb (*Kluci mám pro vás víno v batohu, jupí!*) ucítila strašnou bolest v břiše. Jedna z větví jí začala tlačit na břicho, nejprve jakoby nesměle a zkoumavě. Vzápětí jí doslova utrhla břišní dutinu. Lenka se přestala pokoušet vycouvat skalní stěnu a jaksí unaveně a tázavě zvedla ruku a povolila stehna. Tvor ve svých spárech-větví držel Lenky útroby a zamyšleně se na ně díval, jako mladý králevic dánský. Lenky žaludek, střeva, děloha i játra se vznášely asi metr před jejím obličejem. Bylo to to poslední, co kdy viděla. *Za kufrem mě nikdy nebylo pod postelí vidět...*

Petr a Pavel se zarazili na okraji skalní plošinky a chvíli nechápali, co se děje. Lenka ležela se strašlivě roztrženým břichem za nějakým podivným velkým a silným keřem, který se nad ní skláněl. Na jedné větví byla naražená příšerná změť jejich vnitřností. Stále jim nebylo jasné, co vidí a popravdě řečeno, nepochopili to do konce života. Když se keř otočil k nim a vztyčil se, oba ucítili, jak jim tuhnou nohy.

„Pryč!“ vzpamatoval se první Petr a jako na povel se oba rozeběhli trochu nelogicky vpravo od tvora, po široké římse, jdoucí po vrstevnici. Jejich úprk nebyl dlouhý. Když se zoufale drápali na malý skalní ostroh, ocítil Petr palčivou bolest v kotníku. Jakýsi dráp, nebo snad čelist mu prořízl silnou kůži kanad, přetrhl achillovku a strhl ho na zem. Udeřil se čelem o klacek ležící v borůvčí protkaném stříbrnou pavučinou a ucítil opojnou vůni jehličí. *To se nemělo stát, to se nemělo stát*, absurdně mu znělo v hlavě, když mu cosi za ním rozšafně vytrhávalo ledviny, zatímco další větví drželo Pavla za krk a pomalu mu drtilo krční tepny. Postupně vnímal jen tmu a cítil, jak dře tváří o klacek a jehličí v borůvčí, jak mu COSI lomcovalo tělem, když se jeho zády probourávalo do jeho útroby. Poslední, co zaregistroval, bylo zvláštní světlo nad ním.

Když náčelník péesáků, stojící na Fučíkově stezce zaslechl seshora nelidský řev, trhl sebou a otočil se. Kus pod schodama na něj čekal Gazík a za chvíli mohl být v klidu, dole v Hřensku. Průserů už měl dost a bylo čím dál horší je ututlávat. A tohle vážně smrdělo.

Blbost, je to jen jejich hra a tady pravidla hry určuju já. Napoprvé se mu nepovedlo Škorpiona natáhnout. Aniž by to byl ochotný přiznat, při tom strašném prvním výkřiku mu dočista ztuhly prsty a nedokázal malé, kulaté hmatníky závěru v přední části Škorpiona dost pevně uchopit. Najednou byl rád, že má Škorpiona u sebe. Ne na to, aby s ním hrozil ostatním, ale aby chránil sebe. Ve zvuku dívčího křiku se mu něco nelíbilo. Napodruhé s natažením uspěl a vyrazil do prudkého svahu za někým, kdo také stoupal vzhůru, za křikem a nářkem. Párkrát uklouzl, dalekohled ho několikrát udeřil do břicha, ale hlavně se soustředil na to, aby omylem nezačal střílet. Navzdory silnému mandátu a drsnému vystupování, nebyl moc dobrý střelec.

Když se za chvíli vyšvihl na plošinu, nejprve si všiml záře z místa vzdáleného několik málo desítek metru po jeho pravici. Doslova mu spadla čelist, protože to, co viděl, zdaleka překonalo všechny jeho noční můry i abstinenci halucinace, které zažil, když byl dvakrát na léčení. Cosi, co se podobalo napůl nějakému hlubokomořskému stvoření a napůl stromu a celé to barevně zářilo, právě trhalo dva mladíky, ležící na břiše na zemi. *Větvák...* Okolí bylo zalito mírným,

namodralým světlem, které občas duhově opalizovalo. Absurdně ho napadlo, že tohle musí být vidět až z Kamenické Stráně za řekou, kde o první prázdninový víkend ožily všechny chalupy. Na vteřinu odtrhl oči od tvora, který se zaujetím až vědeckým vytrhával vnitřnosti z obou mužů. Potichu vyjel, když spatřil dívku (starej Dvořák nekecal, fakt byla hezká), ležící se vyhrnutým svetrem a otevřeným břichem v malé skalní rozsedlině. Upřeně a vyčítavě se na něj dívala. Nebyl žádný myslitel, ani hrdina, ale ani hloupý posera a bleskově mu došlo, že u toho být nemusí. Když se chtěl po anglicku ztratit a dát se na úprk ke Gazíku, Větvák si ho všiml. Trochu pohasl, a vydával spíše šedostříbrné, tlumené světlo. Přikrčil se a svižně a bez velké námahy se začal blížit ke kapitánovi. Nespěchal, jako někdo, kdo dobře ví, že spěchat nemusí. *Neutečeš mi.*

Nepřehledný a členitý terén, ve kterém se nedalo skoro chodit, ho příliš neobtěžoval. Nedalo se jasně poznat, kolik má rukou a nohou. Používal své „větve“, jak právě potřeboval. Náčelník sáhl po pouzdře se Škorpionem, než si uvědomil, že ho už drží v ruce. Neztrácel čas sklápěním opěrky a zamířil na tvora, který se k němu blížil. *Klid, klid, jako na střelnici. Láďo klid chlape, to dáš,* mumlal si. V šeru, které už přešlo skoro ve tmou, neviděl na mířidla, ale na tuhle vzdálenost to nebylo nutné. Tvor poskytoval sice kontrastní terč, ale pohyboval se poměrně rychle a jaksi zvláště kinklavě, tak nepodobně jakémukoliv živočichovi našeho světa. Přestože svítil a byl vzdálený sotva patnáct, dvacet metrů, poskytoval jen obtížně zasáhnutelný cíl. *Jsi Větvák a já tě dostanu, ty svině zasraná.*

Když poprvé zmáčkl spoušť, došlo mu, že má zajištěno dřív, než mu zkrácený chod spouště prozradil, že je něco špatně. Rychle palcem napravit chybu a zvuk krátké dávky se odrazil od skal. Škorpion je poměrně tichá zbraň, ale tady, mezi skalami byl jeho rachot ohlušující. Nábojnice zacinkaly na pískovci a bylo slyšet mosaz, jak poskakuje dolů, k cestě. Dávka tvora nezastavila, ale začal blednout a mizet. Druhá krátká dávka, než se vyprázdnil zásobník. *Dvacet je na škorpa málo,* pomyslel si kapitán a horečně začal hledat druhý zásobník. Tvor se dál blížil a zároveň mizel až se, kousek před kapitánem, ztratil docela. V posledním momentě měl Láďa pocit, že zahlédl něco jako oči, které na něj mrkly. *Já ještě přijdu Láďo. Ještě jsem s tebou neskončil...* Větvák se ale prostě rozplynul. Zároveň kapitán na chvíli ucítil, jako ho něco přitahuje dopředu, jako by se povrch světa sklopil o pětáctýřicet stupňů, ale hned to zmizelo. Až si musel popošlápnout a zakymácel se na skalní plošince jako opilý. Bylo naprosté ticho. Přistihl se, že potichu a nervózně kňučí, jak se pokouší z pouzdra vyndat druhý zásobník a nabít zbraň. Po nesmyslně dlouhé době se mu to podařilo, ale nikde se nic nepohnulo a jediné, co slyšel, byl hukot zpěněné krve ve vlastních uších.

Dole, v rokli Velkého Čandu, se divočák podrážděně zvedl ze svého bahenního lože a uraženě pelášil na německou stranu rokle. Zlobně pochrochtával, krajně roztrpčen neslýchaně bezohledným rušením večerního klidu.

Pohraničník se svalil na kolena a pokoušel se nevnímat smrad, linoucí se ze služebních kalhot. Stále se křečovitě prudce otáčel do všech stran, a přestože byl strašně zadýchaný, pokoušel se dál tajit dech, aby slyšel. Skoro se dusil, před očima se mu točila duhová kola a měl pocit, že mu pukne srdce. Párkrát se s heknutím vydešeně otočil a obrátil, ale nic za ním nebylo. Tvor byl pryč. Definitivně.

Nevěděl, jak dlouho tam klečel. Pak, za úplně tmy, se odvážil rozsvítit baterku, propátrat okolí a zase ji zhasnout. A znovu. Všude ticho a klid, jen zdola, z údolí Dlouhé Bělé bylo slyšet kvílení Trabantu, stoupajícího k Mezní Louce.

Zvedl se, vyklepal kalhoty (*Souško čelko Ládič se pokakal!*) a rozsvítil silnou policejní svítilnu, pětibuřtovku MyDay. *Jestli mi teď vyplivne baterka, přísahám pánubohu, že se poseru podruhé*, pomyslel si ironicky. Mrtvá dívka dál ležela ve skalní rozsedlině a z jejího břicha se šklebila obrovská díra. Přistoupil k ní blíž a horečně uvažoval, jak celou situaci řešit. Potlačil prvotní nutkání běžet jak šílený ke Gazíku a vyrazit do Hřenska, ne do Děčína, na velitelství. Co by jim ale říkal?

Soudruhu majore, velitel 13. roty Pohraniční stráže Hřensko hlásí tři mrtvé v prostoru Mezní Louky. Rozpáral je svítící krabo-strom. Hlásím, že jsem se při výkonu služby posral. Konec hlášení.

Ne, to by asi fakt nešlo. Konec kariéry. A někdo by se mohl začít hrabat v jeho minulosti a přijít na pár stopařek, co měly smůlu, nějakou sezonní pinglici z Hřenska, veselé šikanování trampů. Ne, to není dobrý. To fakt není ani trochu dobrý. *Mysli Láďo.*

Mrtví musí zmizet. A když je někdo najde, musí to vypadat jak normální vražda. Z vášně, nebo tak. Zhluboka se nadechl, na vteřinu se uklidnil a vzápětí ho roztřásl strašný strach. Co když to tu někde je? Zkontroloval Škorpiona (a raději nemyslel na to, že podle všeho si z jeho střelby ta mrcha nic nedělala) a vzpomněl si, že na Větváka vykropil jeden zásobník. Někde tu bude ležet dvacet střel a dole ve svahu pod ním se bude lesknout dvacet mosazných nábojnic. Kurva!

Vyřeší to ráno. Dal se do práce, která byla šílená, ale kapitán opravdu nebyl přehnaně útlocitný. Ostatně dost lidí to mohlo potvrdit. A několik jich už nemohlo potvrdit vůbec nic.

Nejprve svlékl tu holku. Začínala už tuhnout. *Vidíš ty mrcho, mohli jsme si spolu užít a teď já tu stojím a ty máš místo břicha kráter.* Oblečení dal na hromádku vedle ní. *Holka se na skále opalovala, jeden chlípák se na ní vrhnul a pak se zabili navzájem. Nebo někdo další je zabil. Tajemný mstitel a ochránce potulných turistek.* Chraplavě a nepřítčně se tomu zasmál a freneticky začal na Lenku hrnout hlinu a listí. Dvakrát zkontroloval, že je dokonale ukryta. Teď ty dva. Stále se ohlížel po Větvákovi, roztřeseným kuželem svítilny prohlížel skály a lekal se stínů za stromy.

S obtížemi a za cenu několika bolestivých pádů se vyškral až na malý skalní ostroh, kde leželi oba mrtví. *Sem se nikdo nedostane*, uvědomil si s uspokojením. Aniž by věděl proč, stáhl z jednoho z nich kus utržené flanelové košile. *Když si před vyndáním ledvin neodložíte, vaše oblečení může utrpět újmu.* Rozhodl se, že tyhle dva bude stačit zaházet listím a větvemi. Ostatně na malém ostrohu bylo jen trochu jehličí a listí. Horší bylo, že mrtví leželi na malé plošince a mohlo se snadno stát, že kus rozkládajícího se těla spadne dolů. Zvlášť když mu pomůže třeba Kmotra liška, napadlo ho. Vytáhl z kapsy šňůru a oba mrtvé k sobě svázal. Pak je pečlivě zaházel.

Baterkou zkontroloval okolí a vydal se dolů ke Gazíku. Cestou opakovaně naslouchal. Když došel ke Gazíku, cítil se konečně v bezpečí a s radostí si vzpomněl, že vevnitř má náhradní oblečení.

Ráno zavola Pepovi, že ty tři bohužel nezastihl, ale i tak mu jménem roty Pohraniční stráže děkuje za bdělost a prosí ho, ať opravdu za Pravčárnu nikoho nepouští.

„Víš Pepo, jak to tam vypadá. Ještě tam někdo spadne a zabije se. A prisámbohu že to odsereš! Žádný pády ze skal! Jako především u těch Brtníků. Co? Si vo tom neslyšel? No horolezec, jasně. Frajer namachrovanej. Se napích na strom. Fakt. Jo hrozný je to, hrozný, to máš chlape recht.“

Pak změnil rozkazem trasu obchůzek svých podřízených *Chlapci moji, sami víte, jaký je tam terén, ještě se mi tam zmrzačíte a navíc začíná sezóna, budete hlídat dole na Fučíkovce.*

Nejhorší byly střely a nábojnice. Střel našel jenom osm. Pár v hlíně, tři ve skále, dvě ve stromech. Zbytek snad skončil v tom tvorovi, alespoň doufal. Nábojnic našel sedmnáct. Zabralo mu to skoro celý den a musel si počínat opatrně, protože dole, po Fučíkovce začaly chodit davy turistů. Jednoho malýho smrada, co se šel vyčůrat fakt daleko od cesty, musel trochu vystrašit. Nakonec všechno klaplo.

Toho tvora z letního večera vídal v dalších letech skoro každý večer před spaním. Ale zjistil, že když je napitý, je to ještě horší. Větvák byl pak reálnější. Občas se mu zdály sny, že se netvor nevypařil těsně před tím, než k němu došel. Pevně ho čapl a vedle něj se objevila ta holka. Hýbala tou dírou v břiše jako pusou a s kamennou tváří hecovala tvora, aby ho roztrhal. *Dej si micko, on to má rád, chce si užít. Vždycky si užíval.* A potrhaná kůže a svalovina na břiše se jí kroutila jako rty, jak artikulovala a zvonivě a upřímně se smála.

Přišla revoluce, Láďa se stal členem zastupitelstva v Hřensku a svojí roli nebezpečného papaláše a hajzla si bezpečně udržel. Jen v noci za ním chodila Lenka s Větvákem a trhali mu břicho. Sny byly pořád častější a živější. Když se ráno vzbudil zpocený, někdy i s nehodou v povlečení, živě cítil v břiše bolest z toho, jak do něj Větvák zanořil své suché pařáty. Bylo to čím dál horší. Nepomáhalo pití, nepomáhalo násilí, řvaní na podřízené. Lenku s Větvákem mu z hlavy nevyhnala ani ta coura, co jí v Praze uškrtil s myšlenkou na Lenku, hecující Větváka. Navíc se ve skalách nad Hřenskem ztratily další dvě holky. Místní podezřivali Láďu, ale nikdo nic neřekl. Jako tolikrát. Jenom Láďa věděl, že s tím nemá nic společného. Věděl, že se ve skalách občas zjeví Větvák a zamyšleně si prohlíží roztrhané zbytky svých obětí. Láďu už k večeru nikdo nedostal do skal a nikdy už nechodil po lese sám. Postupem času ranní bolest v břiše nepolevovala a Láďa se několikrát probudil s přesvědčením, že uvidí své břicho pod peřinou potrhané, taková to byla živá bolest. Ale pod peřinou byla občas jen nechutná nadílka. Láďa slábl a bolest z Větvákova snu přetrvávala po probuzení čím dál déle, prášky, neprášky. Když někdy, v polostínu zahlédl suchý strom, jak v lehkém větru hýbe větvemi, zabořilo ho v břiše a lekl se, že Větvák si pro něj přišel za dne. Láďa chřadl. Když konečně uznal, že za jeho fyzickou bolestí nebude jen Větvák a Lenka, konstatoval doktor v Děčínské nemocnici podezření na rakovinu jater s četnými metastázami. Na onkologii v Ústí byla diagnóza potvrzena a konec byl poměrně rychlý, ale plný bolesti. Větvák za ním teď chodil každou noc, Lenka mu kradla opiáty a nakonec si ho Větvák odvedl do šera skalních soutěsek.